

מסכת סוטה

פרק ז

א. אלו נאמרין בכל לשון, פרשת סוטה, וודוי מעשר, קריאת שמע, ותפלה, וברכת המזון, ושבעת העדות, ושבעת הפקדון:

ב. ואלו נאמרין בלשון הקדש. מקרא בפורים, וחליצה, ברכות וקללות, ברכת כהנים, וברכת כהן גדול, ופרשת המלך, ופרשת עגלה ערופה, ומשוח מלחמה בשעה שמדבר אל העם:

ג. מקרא בפורים כיצד, (דברים כו) וענית ואמרת לפני ה' אלהיך, ולהלן הוא אומר (שם כז) וענו הלוים ואמרו, מה ענייה האמורה להלן בלשון הקדש, אף כאן בלשון הקדש:

ד. חליצה כיצד, (שם כה) וענתה ואמרה, ולהלן הוא אומר וענו הלוים ואמרו, מה ענייה האמורה להלן בלשון הקדש, אף כאן בלשון הקדש. רבי יהודה אומר, וענתה ואמרה ככה, עד שתאמר בלשון הזה:

ה. בָּרְכוֹת וּקְלָלוֹת כִּיצַד. כִּי־וְשָׁעֲבְרוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַיַּרְדֵּן וּבָאוּ אֶל הַר גְּרָזִים וְאֶל הַר עֵיבָל שֶׁבְּשׁוּמְרוֹן שֶׁבְּצֶד שְׁכֶם שֶׁבְּאַצֵּל אֱלֹהֵי מֶרֶה, שֶׁנֶּאֱמַר (שם יא) הֲלֹא הִמָּה בַּעֲבֹר הַיַּרְדֵּן וְגו', וְלִהְלֹךְ הוּא אוֹמֵר (בראשית יב) וַיַּעֲבֹר אַבְרָם בְּאַרְץ עַד מְקוֹם שְׁכֶם עַד אֱלֹון מוֹרָה, מָה אֱלֹון מוֹרָה הָאֵמֹר לִהְלֹךְ שְׁכֶם, אִף אֱלֹון מוֹרָה הָאֵמֹר כָּאֵן שְׁכֶם. וְשָׁה שְׁבָטִים עָלוּ לְרֹאשׁ הַר גְּרָזִים וְשָׁה שְׁבָטִים עָלוּ לְרֹאשׁ הַר עֵיבָל, וְהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וְהָאֲרוֹן עֹמְדִים לְמַטָּה בְּאַמְצַע, הַכֹּהֲנִים מְקִיפִין אֶת הָאֲרוֹן, וְהַלְוִיִּם אֶת הַכֹּהֲנִים, וְכָל יִשְׂרָאֵל מִכָּאן וּמִכָּאן, שֶׁנֶּאֱמַר (יהושע ח) וְכָל יִשְׂרָאֵל וְזִקְנָיו וְשֹׁטְרָיו וְשֹׁפְטָיו עֹמְדִים מִזֶּה וּמִזֶּה לְאֲרוֹן וְגו'. הִפְכוּ כְּנִיָּהֶם כְּלָפִי הַר גְּרָזִים וּפְתַחוּ בַּבֶּרֶכָה, בְּרוּךְ הָאִישׁ אֲשֶׁר לֹא יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסֵּכָה, וְאֵלֹו וְאֵלֹו עֹנִין אָמֵן. הִפְכוּ כְּנִיָּהֶם כְּלָפִי הַר עֵיבָל וּפְתַחוּ בַּקְלָלָה, (דברים כז) אָרוּר הָאִישׁ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה פֶסֶל וּמִסֵּכָה, וְאֵלֹו וְאֵלֹו עֹנִין אָמֵן, עַד שֶׁגִּזְמִין בָּרְכוֹת וּקְלָלוֹת. וְאַחֲרַי כֶּן הֵבִיאוּ אֶת הָאֲבָנִים וּבָנוּ אֶת הַמִּזְבֵּחַ וְסִדְּוָהוּ בְּסִיד, וְכָתְבוּ עָלָיו אֶת כָּל דְּבָרֵי הַתּוֹרָה בְּשִׁבְעִים לָשׁוֹן, שֶׁנֶּאֱמַר (שם) בְּאֵר הַיֵּטֵב, וְנָטְלוּ אֶת הָאֲבָנִים וּבָאוּ וְלָנוּ בַּמָּקוֹמָן:

ו. בְּרֶכֶת כֹּהֲנִים כִּיצַד, בַּמִּדְיָנָה אוֹמְרִים אוֹתָהּ שְׁלֹשׁ בָּרְכוֹת, וּבַמִּקְדָּשׁ בְּרֶכָה אֶחָת. בַּמִּקְדָּשׁ אוֹמֵר אֶת הַשֵּׁם כִּכְתָּבוּ, וּבַמִּדְיָנָה כִּכְנֻיּוֹ. בַּמִּדְיָנָה כֹּהֲנִים נוֹשְׂאִים אֶת יְדֵיהֶן כְּנֶגֶד כְּתִפְיָהֶן, וּבַמִּקְדָּשׁ עַל גִּבֵּי רִאשֵׁיהֶן, חוּץ מִכֶּהֱן גָּדוֹל שֶׁאֵינֹו מַגְבִּיָּה אֶת יָדָיו לְמַעְלָה מִן

הַצִּיץ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אִם כֵּהֵן גָּדוֹל מִגְּבִיָּה יָדְיוֹ לְמַעַלָּה מִן הַצִּיץ,
שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא ט) וַיִּשָּׂא אֶהָרֶן אֶת יָדָיו אֶל הָעָם וַיְבָרֲכֵם:

ז. בְּרָכוֹת כֵּהֵן גָּדוֹל כִּי־צַד. חֲזוֹן הַכֹּהֲנֶט נוֹטֵל סֵפֶר תּוֹרָה וְנוֹתְנָה
לְרֹאשׁ הַכֹּהֲנֶט, וְרֹאשׁ הַכֹּהֲנֶט נּוֹתֵנָה לְסֹגֵן, וְהַסֹּגֵן נּוֹתֵנָה לְכֵהֵן גָּדוֹל,
וְכֵהֵן גָּדוֹל עוֹמֵד וּמִקְבֵּל וְקוֹרֵא עוֹמֵד, וְקוֹרֵא אַחֲרֵי מוֹת (שם טז),
וְאַךְ בְּעֶשְׂרִי (שם כג). וְגוֹלֵל אֶת הַתּוֹרָה וּמְנִיחָהּ בְּחִיקוֹ וְאָמַר,
יֹתֵר מִמֶּה שֶׁקָּרִיתִי לְפָנֶיכֶם כָּתוּב כָּאֵן. וּבְעֶשְׂרִי שֶׁבְּחֻמֵּשׁ הַפְּקוּדִים
(בַּמִּדְבָּר כט) קוֹרֵא עַל פֶּה, וּמְבַרֵךְ עָלֶיהָ שְׁמִנָּה בְּרָכוֹת, עַל הַתּוֹרָה,
וְעַל הָעֲבוּדָה, וְעַל הַהוֹדָּה, וְעַל מַחֲלֵל הָעוֹן, וְעַל הַמִּקְדָּשׁ, וְעַל
יִשְׂרָאֵל, וְעַל הַכֹּהֲנִים, וְעַל שְׂאֵר הַתְּפִלָּה:

ח. פָּרִשְׁת הַמֶּלֶךְ כִּי־צַד. מוֹצָאֵי יוֹם טוֹב הָרֹאשׁוֹן שֶׁל חָג, בְּשָׂמִינִי
בְּמוֹצָאֵי שְׁבִיעִית, עוֹשִׂין לוֹ בֵּימָה שֶׁל עֵץ בְּעִזָּרָה, וְהוּא יוֹשֵׁב עָלֶיהָ,
שֶׁנֶּאֱמַר (דְּבָרִים לא) מִקֵּץ שִׁבְעֵי שָׁנִים בְּמַעַד וְגו'. חֲזוֹן הַכֹּהֲנֶט נוֹטֵל
סֵפֶר תּוֹרָה וְנוֹתְנָה לְרֹאשׁ הַכֹּהֲנֶט, וְרֹאשׁ הַכֹּהֲנֶט נּוֹתֵנָה לְסֹגֵן, וְהַסֹּגֵן
נּוֹתֵנָה לְכֵהֵן גָּדוֹל, וְכֵהֵן גָּדוֹל נּוֹתֵנָה לְמֶלֶךְ, וְהַמֶּלֶךְ עוֹמֵד וּמִקְבֵּל
וְקוֹרֵא יוֹשֵׁב. אֲגָרִיפָס הַמֶּלֶךְ עֹמֵד וְקִבֵּל וְקָרָא עוֹמֵד, וְשִׁבְחוּהוּ
חֲכָמִים. וּכְשֶׁהִגִּיעַ (שם יז) לֹלָא תוּכַל לָתֵת עָלֶיךָ אִישׁ נָכְרִי, זָלְגוּ
עֵינָיו דְּמָעוֹת. אָמְרוּ לוֹ, אַל תִּתְּנָה אֲגָרִיפָס, אֲחִינוּ אַתָּה, אֲחִינוּ
אַתָּה, אֲחִינוּ אַתָּה. וְקוֹרֵא מִתְחִלָּת אֱלֹהֵי הַדְּבָרִים (דְּבָרִים א':א') עַד
שְׁמַע, וּשְׁמַע (שם ו), וְהָיָה אִם שָׁמַעַ (שם יא), עֲשֵׂר תַעֲשֹׂר (שם)

יד), כי תכלה לעשר (שם כו), ופרשת המלך (שם יז), וברכות
ויקללות (שם כח), עד שגומר כל הפרשה. ברכות שכהן גדול
מברך אותן, המלך מברך אותן, אלא שנותן של רגלים תחת
מחילת העון: